

ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಾಯಾಸುರ ಮತ್ತು ಮಾಯಾಸುರಿ ಎಂಬ ರಾಕ್ಷಸ ದಂಪತಿಯಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಾ ರಾಕ್ಷಸರಂತೆ ಅವರು ಬಹಳ ಭಯಂಕರವೂ ಬೃಹದಾಕಾರದವರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ವಕ್ರಾಸುರನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದ. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ ಅವನು ಕೇವಲ ಒಂದು ಅಡಿಯಷ್ಟು ಎತ್ತರವಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ 10-12 ವರ್ಷವಾದರೂ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಎತ್ತರ ಬೆಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಬ್ಬರು ನೊಂದುಕೊಂಡರು ಮಗನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾಕ್ಷಸರ ಮಕ್ಕಳು ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೊತೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಜೊತೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಅವನನ್ನು ಗೇಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ವಕ್ರಾಸುರ ಸ್ನೇಹಿತರಿಲ್ಲದೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಯಾವಾಗಲೂ ಸಪ್ಪಗೆ, ಉದಾಸೀನನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಮ್ಮೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಳಿಲು ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ 'ವಕ್ರಾಸುರ, ಏಕೆ ತುಂಬಾ ಬೇಸರದಿಂದಿರುವೆ' ಎಂದಿತು. ವಕ್ರಾಸುರ ಅಳಿಲಿನೊಡನೆ ತನ್ನ ಆಕಾರದಿಂದ ತನಗಾಗುತ್ತಿರುವ ಅವಮಾನ, ಒಂಟಿತನದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡ. ಆಗ ಅಳಿಲು 'ಬೇಸರ ಪಡಬೇಡ. ನಾನೂ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಪುಟ್ಟ ಪ್ರಾಣಿಯೇ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿರೋಣ' ಎಂದಿತು, ವಕ್ರಾಸುರ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಳಿಲಿನ ಗೆಲೆತನ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆಟವಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಒಂದು ಗಿಳಿ ಹಾಗೂ ಪುಟ್ಟ ಮೊಲ ಕೂಡ ಅವರ ಸ್ನೇಹಿತರಾದವು. ಹೀಗೆ ಪುಟ್ಟ ಜೀವಿಗಳಾದ ವಕ್ರಾಸುರ, ಅಳಿಲು, ಗಿಳಿ ಮತ್ತು ಮೊಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಾ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಾ ಮುಖಿಯಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ವಕ್ರಾಸುರ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಲು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟ. ಆಗ

ಧೈರ್ಯಂ ಸರ್ವತ್ರ ಸಾಧನಂ

■ ನಾಗೇಂದ್ರ ಚಕ್ರಗಿರಿ

ಕಲ: ಸಂತೋಷ್ ಸಹಿಸತ್ತು

ತೋಳವೊಂದು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನಲು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂತು. ವಕ್ರಾಸುರ ಭಯದಿಂದ ಓಡತೊಡಗಿದ. ತೋಳ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ತೊಡಗಿತು. ವಕ್ರಾಸುರ ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿ ಓಡಿ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ತೋಳದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ತನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಗೆಲೆಯರನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ. ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮೊಲ 'ಏನಾಯಿತು? ತುಂಬಾ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿರುವಂತಿದೆ' ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ವಕ್ರಾಸುರನಿಗೆ ಅಳುವೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ತೋಳದಿಂದ ತಾನು ಪಟ್ಟ ಪಾಡನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ. ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ ಆ ತೋಳ ತನ್ನನ್ನು ತಿಂದೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ ಅಂತ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಗಿಳಿ 'ವಕ್ರಾಸುರ, ಹೆದರಬೇಡ. ತೋಳದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಂತಹ ಕಷ್ಟವೇನಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ನೀನೊಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನ ಮಗ' ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿತು. ಅಳಿಲು 'ನೋಡು, ನಾವೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾದರೂ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಇದ್ದೇವೆ. ನೀನೂ ಹಾಗೇ ಇರಬೇಕು' ಹೇಳಿತು.

ಇವರೆಲ್ಲರ ಮಾತು ಕೇಳಿಯೂ ವಕ್ರಾಸುರನ ಭಯ ಕಮ್ಮಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ. 'ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಅಪಾಯ ಬಂದಾಗ ಮೊಲ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಬಲ್ಲದು. ಅಳಿಲು ಚಕಚಕನೆ ಮರ ಹತ್ತ ಬಲ್ಲದು. ಗಿಳಿ ಯಾರ ಕೈಗೂ ಸಿಗದಂತೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಬಲ್ಲದು. ನಾನು ನಿಮ್ಮಂತೆ ಅಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೇಸರದಿಂದ ಮನೆಗೆ ನಡೆದ.

ಅವನ ಬೇಸರದ, ಭಯದ ಮುಖ ನೋಡಿ ಅವನ ತಾಯಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವನ ತಲೆ ನೇವರಿಸುತ್ತ ಅವನಿಂದ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. 'ಪುಟ್ಟ, ಹೆದರಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಆಕಾರ ಕಿರಿಯದೇ ಇರಬಹುದು. ನಿನಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳೇ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಿವೆ, ಧೈರ್ಯದಿಂದಿರು. ಅಪಾಯ ಬಂದಾಗ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಧೈರ್ಯಗಡದೇ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎದುರಿಸಬೇಕು' ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿದಳು. ವಕ್ರಾಸುರನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಯಾಗಿ, ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ನಿಧ್ರೆ ಮಾಡಿದ.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ತೋಳ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಓಡಿಬಂತು. ಆದರೆ ಈ ಬಾರಿ ಅವನು ಹೆದರಿ ಓಡಿ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯನಾದರೂ ರಾಕ್ಷಸನಲ್ಲವೇ. ಕೆಂಪನೆಕಣ್ಣುಗಳು, ಕೋರೆಹಲ್ಲುಗಳು, ಚೂಪಾದ ಉಗುರುಗಳು, ಗಡುಸಾದ ಧ್ವನಿ ಅವನಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬಂದಿತ್ತು. ಹೆದರಿ ಓಡದೆ ತೋಳಕ್ಕೆ ದುರಾಗಿ ನಿಂತು ಜೋರಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿದ. ತೋಳ ಅವಾಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು. ತೋಳವನ್ನು ನೋಡಿ 'ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೆ, ನನ್ನ ಚೂಪಾದ ಹಲ್ಲುಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ, ನಿನ್ನ ಮುಖವನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಚಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಕೋರೆಹಲ್ಲುಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಮೈಯೆಲ್ಲ ಕಚ್ಚಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ, ಹುಷಾರ್' ಎಂದ. ಈಗ ಭಯ ಪಡುವ ಸರದಿ ತೋಳದ್ದಾಯಿತು. ಆರ್ಭಟಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದ ತೋಳ ಹೆದರಿ ಓಡಿ ಹೋಯಿತು.

ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮ ವರ್ಣನೆ ಮಾಡಿದ. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಕೇಕೆ ಹಾಕಿ ಭೇಷ್ ಎಂದರು. ಅವನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೂ ಅವನ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮುಷಿಪಟ್ಟರು. ಅಂದಿನಿಂದ ವಕ್ರಾಸುರ ಯಾವತ್ತೂ ಹೆದರದೆ ಸಮಯೋಚಿತ ಉಪಾಯಗಳಿಂದ, ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಬದುಕತೊಡಗಿದ.